

Життя точно по мірці

Гірник Андрій Павлович

Народився — 23 листопада 1956 р. у с. Соколова Хмельницького р-ну Вінницької обл.

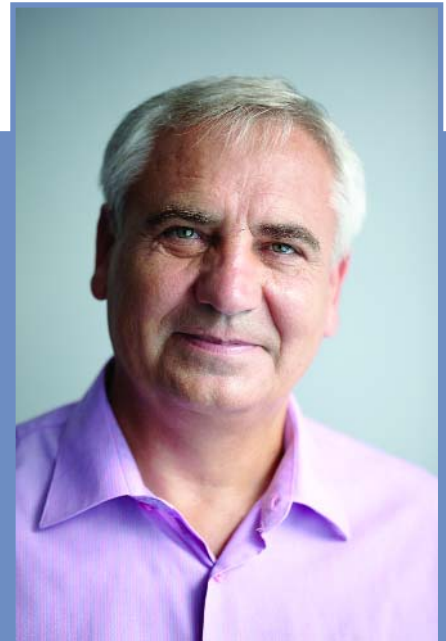
Освіта — вища, хімфак Київського державного університету.

Фах — хімік-органік.

У галузі — з 1979 р.

Захоплення — риболовля, спілкування із природою.

Сімейний стан — одружений, має двох синів, двох онуків.

Згадую далекі 80-ті роки, коли працював директором інституту, який розробляв та впроваджував товари побутової хімії, будував заводи, які їх виробляли. Тоді справи привели мене в Гостомель, що під Києвом, до склотарного заводу. Дивом для мене було, коли побачив, що на тому заводі виробляли рідину для зняття лаку з нігтів — це була відповідь підприємства на директиву партії та уряду виробляти товари народного споживання, до яких відносились і побутова хімія. Саме на виробництві того засобу для зняття лаку з нігтів я і познайомився з Андрієм Павловичем Гірником, на той час керівником цього виробництва, а сьогодні — головою правління АТ «Ветропак Гостомельський Склозавод».

З того часу і до нинішньої нашої зустрічі кожен з нас пройшов свій шлях, на якому ми обидва відчували якусь повагу один до одного. Наші взаємовідносини завжди будувалися на міцній професійній основі, може навіть, на схожому внутрішньому стержні, який тримає людину на цьому світі.

Кожна наша зустріч, розмова, за домовленістю наперед або випадкова, збагачувала, додавала нову інформацію, нові знання, сприяла професійному зростанню. Тим більше що в багатьох напрямках та проблемах розвитку пакувальної індустрії ми були однодумцями.

Але хто з нас міг собі уявити тоді, що сьогодні, через 25 років після тієї нашої першої зустрічі та знайомства, Андрій Павлович уже як керівник одного з найпотужніших склотарних підприємств України та Європи буде давати інтерв'ю для часопису «Упаковка». Тим не менш це правда, і тим більш цікавою є можливість зазирнути в ті часи, коли народжувались дитячі мрії, відбувалося людське та професійне становлення мого сьогоднішнього співрозмовника.

— Андрію Павловичу, як складалось Ваше свідоме життя? Де народилися, навчалися?

— Народився я в селі Соколова, у 5 км від Хмельника, на Вінниччині. Хмельник уже на той час був відомим курортом в Україні, мав трохи кращу інфраструктуру і розвиток, ніж інші рядові містечка по Україні. Шість класів я закінчив у сільській школі, а в 7-й клас на вимогу батьків, через те що, на їхню думку, сільська школа не могла дати хорошу освіту, перейшов у школу в Хмельник, яка знаходилася за 5 км від мого дому. Жив дома, до школи ходив пішки, 5 км туди і 5 км назад. Правда, узимку і в погану погоду залишався у свого дідуся, мамино-

го батька, який жив неподалік від школи. Але мені більше хотілося жити вдома. Закінчив Хмельницьку середню школу № 4 із золотою медаллю. У той період у мене було одне захоплення, яке позначилося на всьому моєму житті: вчителька хімії прищепила мені любов до хімії, і з перших років викладання цього предмету я вже займався в хімічних гуртках. У нас був непоганий для тих часів спеціалізований хімічний кабінет. І на всіх шкільних та районних олімпіадах, починаючи з 8-го класу, я посідав перші місця. Найбільш велике досягнення на той час — це 3-тє місце на обласній олімпіаді з хімії. Тільки зараз я можу оцінити, що

це було і що воно мені дало. Тому що дітям зі шкіл невеликих містечок зробити таке було не так просто.

— А пригадуєте свої дитячі мрії? Ким хотіли стати?

— Щоб у мене була мрія стати чи космонавтом, чи льотчиком, то я не можу такого сказати. Я з дитинства пам'ятаю вислів мого батька, який усе життя працював у колгоспі. Він завжди говорив: «Учися, синку, і не будеш так тяжко працювати і так погано жити, як ми тут живемо». Тобто мрія була вчитися і потім реалізувати себе краще, ніж на той час були можливості у батьків. З 8-го класу я вже точно знав, що пов'яжу своє життя з хімією. У зв'язку

із цим було вирішено поступати в Київський університет Тараса Шевченка на хімічний факультет. Саме там почалося моє становлення. Життя в той час навчило мене жити в колективі (я мешкав у гуртожитку), самостійно працювати, слухати, зважувати та приймати рішення.

— А як доля звела Вас із Гостомельським склозаводом?

— Складно сказати, доля то була чи, скоріше за все, безвихідь. Коли я закінчував університет у 1979 р., то вже був одружений і ми із дружиною чекали першу дитину. Розподілитися тоді за направленням одруженим було дуже важко, на той час діяла норма, що одружені спеціалісти мають право на першочергове забезпечення житлом. А тут іще з дитиною. У мене була добра на той час пропозиція залишитися на кафедрі і продовжувати працювати під керівництвом мого наукового керівника. Але шансів не було. Одружених Київ не прописував. Потрібно було вирішувати житлове питання, шукати роботу і для себе, і для дружини — вона теж хімік, ми закінчували навчання в один рік. От разом і отримали розподілення на велику хімічну будову у Дніпродзержинськ, на монтажньо-наладжувальне підприємство Оргхіма.

— А де ж там на горизонті був той склотарний завод? Як він з'явився?

— Його на горизонті не було. В Оргхімі я отримав відкріплення від того розподілу через те, що вони не могли надати житло — тільки гуртожиток на будові. Для мене це було неприйнятно, їхати було дуже далеко, а на той час у нас уже народився син. Так я отримав відкріплення і роботу шукав собі сам. А в тому, що я опинився в Гостомелі,

значну роль відіграло те, що тут працював мій старший брат. Він закінчив хіміко-технологічний факультет київського політеху і за своєю спеціальністю був сюди розподілений працювати технологом.

— І чим став для Вас склотарний завод у Гостомелі?

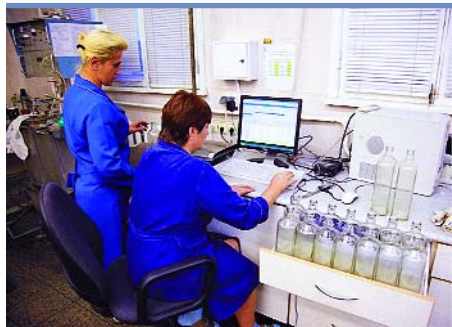
— Це єдине моє місце роботи за все життя. Я сподіваюся, що якщо нічого не станеться, то тут і закінчу свою трудову діяльність. На сьогодні я тут працюю 32 роки. Увесь розвиток заводу, усі зміни, фактично все те, що є на ньому сьогодні, було реалізоване за моєї участі як керівника підрозділу продажів або керівника підприємства. На сьогодні завод для мене — це другий дім. І, наприклад, якби мені зараз запропонували: ми тобі будемо платити в рази більшу зарплатню, перейди на інший склозавод, — я б не пішов. Навіть якби мені платили геть маленьку зарплатню і сказали: треба працювати тут, у Гостомелі, — я б не вагався, бо в мене є таке хобі — працювати на цьому склозаводі.

— А як починалася Ваша кар'єра тут? Ким починали працювати?

— Починав із самих низів. Перші три місяці я працював оператором склоформуєчої машини. Тому я знаю, що таке форма, що таке скляна крапля. У нас була гарна традиція, яку започаткував нині покійний директор Рекунов. До речі, його ім'ям названа площа, на якій стоїть завод, а в Гостомелі є вулиця його імені. Він, власне, розпочав реконструкцію заводу. Так от, усі молоді фахівці-чоловіки, які приходили на завод, мали почати з оператора склоформуєчої машини, для того щоб вони знали, що це за робота — варити скло та робити скляні пляшки, звідки

на заводі беруться гроші. А всі дівчата повинні були пройти через роботу контролером скляного виробництва. Тобто всі мали починати з найбільш рядової, досить важливої для склозаводу роботи. Я теж так починав, а далі працював на виробництві, яке пов'язане з хімією. Був технологом, потім старшим технологом, начальником цеху, де ми виробляли рідину для зняття лаку з нігтів.

А після того на мене чекав досить великий стрибок, який міг закінчитися по-різному. Завод на той час був уже більш-менш міцним підприємством, але існувало багато непорядкованих проблем з логістикою, з розвантаженням вагонів, із закупкою та структурою подачі сировини. Наприклад, маючи в Україні свою соду в Криму і Лисичанську, чомусь 80 % її ми отримували з Болгарії. Корабель приходив раз на місяць, а сода була потрібна кожного дня, її не вистачало, фондів не було. І підприємство періодично зупинялось. Мені запропонували посаду заступника директора із загальних питань. Я довго вагався, радився з родичами, із сім'єю. Ми вирішили, що треба спробувати. Такої важкої роботи, як тоді, у мене більше не було. Це був найважчий момент у моєму житті, я працював по 12 годин кожен день без вихідних. Залізниця у нас на той час перебувала в дуже поганому стані, не було коштів на її ремонт, не було фондів. Я впорався із цим завданням лише тому, що вдалося створити команду, люди відчули інше ставлення до них, що їх поважають, цінують. У нас склався досить гарний колектив. Я думаю, що протягом 2 років ми вже почали не дивитися, де і що там треба поправити, а взяли курс на розвиток, і цей курс є і на сьогодні. А вже із цієї посади я став директором.

— *А взагалі Ви людина кар’єрна?*

— Я думаю, що завжди хотів зростати, і мені було приємно, що це зростання почалося змолоду. І навіть коли я був заступником директора, завод ріс, і я як персона, керівник теж зростав разом з ним.

— *А коли стали директором, щось змінилося в житті?*

— Нічого не змінилося. Коли директором працював Павло Петрович Рябицький, то він давав своїм підлеглим дуже високий ступінь самостійності. Це дуже важливо, щоб до тебе була довіра. У тебе є виробнича ділянка, і ти маєш нею керувати. А коли я став директором, просто з’явилось більше обов’язків і більше відповідальності.

— *За своїми спостереженнями, Ви — людина спокійна. А що Вас може вивести із себе?*

— Спокійний я ззовні. Намагаюсь завжди бути розсудливим, зваженим, спокійним, не показувати своїх емоцій. Мабуть, батьки заклали таку генну структуру. До того ж дуже багато додала до цього школа спілкування, постійних контактів з людьми, які навчили мене тому, що треба спочатку послухати, почути, а вже потім подумати і прийняти рішення.

Не терплю хамства по відношенню до людини, ким би вона не була. Не поважаю людей, яким ти довіряєш, а вони демонструють безвідповідальність за свою роботу. А найбільше мене виводить із нормального стану, коли в мене міняється усталена чи довготривала думка про людину через якісь її негативні вчинки. Тоді я відчуваю, що це і моя помилка. Мені у першу чергу стає досадно за себе, а в другу — прикро через цю людину. Може, якби я раніше щось таке побачив, можна було б це виправити.

— *Гостомельський склозавод увесь час тримається на верхівці Вашої галузі. Що його туди піднесло і за рахунок чого він там увесь час?*

— Так склалося, і це дійсно правда. Протягом усього свого існування завод розвивався, зростав, і, які б там кризи не були, які б ситуації не виникали, він завжди потужно працював. Мабуть,

його засновники вибрали для нього дуже добре місце розташування з точки зору енергетики та розміщення щодо споживачів і сировини. Зараз місце видобування сировини вже помінялося, а тоді вона була місцева. І споживачі завжди знаходилися в радіусі 150–200 км. Також розміщення під Києвом дає можливість використовувати людські ресурси Києва і Київської області, формувати колектив з найкращих людей. Тобто наша сила — у персоналі. Гостомельський склозавод завжди був готовий раніше за інші заводи до інвестицій і розвитку. І завжди на рік-два знаходився попереду інших. Ця дистанція ніколи не зменшувалася, а зараз навіть зростає.

— *Андрію Павловичу, що дала зміна власника Гостомельського склозаводу у 2006 р.?*

— Гостомельський склозавод на той час, коли прийшов «Ветропак», був досить розвинутим підприємством, мав передові технології. Єдине, що ми через брак коштів, вірніше доступу до дешевих коштів, не могли дозволити собі купувати сучасне по тих мірках нове обладнання. Коли деякі європейські заводи замінювали своє обладнання на нове, то ми купували в них уживане. Новий власник відкрив нам доступ до ноу-хау, до дешевих кредитів. А сам колектив нам не потрібно було навчати, міняти, він був готовий працювати в но-

вих умовах. Тим більше ми мали потужні можливості місцевого ринку, який був готовий до використання високоякісної тари, а ми — до нових технологій і сучасного обладнання. У результаті ми за один рік зробили стрибок у збільшенні потужності майже вдвічі. І не відчули ніяких проблем з реалізацією продукції.

— *Вічна тема — боротьба скляної пляшки з полімерною. Скажіть, з якої пляшки ви п’єте пиво та інші напої?*

— Із своєї, скляної. У нас є неписане правило: ми маємо пити напої з нашої пляшки не тому, що так любимо тільки свою пляшку, а через те, що знаємо: у неї розливаються лише високоякісні напої, бо ми працюємо тільки з найкращими їхніми виробниками. А щодо полімерної тари, то ми хочемо, щоб були однакові конкурентні умови. Сказати, що на сьогодні скляна тара краща, ніж інша в усіх випадках, не може. Для більшості продуктів це так, для деяких не зовсім так. Кожен продукт знаходить свою тару. Звичайно, що для горілки, коньяку, шампанського це, безумовно, скло. Вода, мабуть, має право на полімерні пляшки, соки — на упаковку з багатошарового матеріалу на основі картону. Кожна тара має право на своє життя. Але ми точно знаємо, що скло нейтральне, само по собі не впливає на продукт, який зберігає, і не дає можливості вплинути на нього зовнішнім факторам.

— *Ще одна вічна тема. Виготовляючи скляну упаковку, Ви є потенційний забруднювач довкілля. Який Ваш особистий алгоритм дій у цьому плані?*

— Це правда. Ми кожен день декілька вагонів вуглекислого газу відвантажуюємо на небо. Наш алгоритм у цій ситуації дуже простий: ми повинні постійно зменшувати негативний вплив на навколишнє середовище. Для цього є певні напрями дій. Вони такі ж самі, як і в європейських компаній. Це використання якомога більшої кількості склабою. Наприклад, на зеленому склі ми на сьогодні застосовуємо 65 % склабою. Не кожен європейський завод може похвалитися таким досягненням. Це перша наша стратегія. Друга — ми застосовуємо найновіші технології та обладнання найвищої якості для того, щоб зменшити викиди CO₂ в атмосферу. Крім того, на зеленому склі ми маємо 860, а інколи й 850 ккал витрат тепла на варку 1 кг скла. Це при тому, що в Україні ще є заводи, які витрачають 1680 ккал. Ми застосовуємо найвищі екологічні стандарти і на сьогодні збираємося робити наступний крок — установити електрофільтр хоча б на одній із печей. Це дуже дорога технологія. Гроші практично ніяк не повертаються. Але вона значно зменшує викиди пилу. В Європі діє стандарт, за яким у разі використання електрофільтра держава повертає підприємству 50 % витрачених коштів. Може, і в Україні теж колись так буде.

— *Не на багатьох підприємствах брат працює поруч із братом, та ще й на керівних посадах. Це важко?*

— Це і важко, і легко. Легко через те, що брат ніколи не підведе, завжди буде відкритим і намагатиметься допо-

могти. Взаємодопомога дуже важлива особливо в тих ситуаціях, коли не завжди можна обрахувати, як треба діяти, коли ризик становить 50–60 % і рішення приймаєш на підставі власних розуміння і відчуттів, як кажуть, за рахунок «чутливої шкіри». У таких випадках особливо допомагає рідна людина, у моєму випадку — брат, бо він ніколи не буде кривити душею, скаже про свої реальні відчуття. Наші бачення можуть бути різні, але відверті. І це є дуже великою перевагою.

А важко через те, що всі думають: старший якось підтягує молодшого, робить якусь поблажку. Я це на собі відчуваю. І коли приймаєш рішення, то в цій ситуації треба два рази зважити, щоб не нашкодити.

— *Ви людина віруюча? Якщо так, то що для Вас віра?*

— Так, я людина віруюча, але ніколи не сперечаюся, яка церква краще. Я виріс у сім'ї, де батько православний, мама — католичка, четверо дітей католики, один православний. Я хрещений у костьолі, мої діти — у церкві. Найголовніше, щоб Бог був у душі, у голові, і, коли людина приймає якусь рішення, треба щоб вона дотримувалася — не треба багато — хоча б тих 10 заповідей.

— *Андрію Павловичу, що Вас узагалі тримає на цьому світі?*

— У першу чергу — моя сім'я: батьки, діти, дружина, родичі. А в другу — колектив, у якому я працюю.

— *Як відновлюєте свої фізичні, моральні сили? Чи є час на відпочинок? У чому він полягає?*

— Складне питання. Коли іноземці приїжджають і питають, яке в мене хобі, я кажу, що люблю рибалити, але ос-

танній раз на риболовлі років зо 3 тому, мабуть, був. А насправді я людина від землі і відпочиваю, коли працюю на ній. У мене є садочок, і я сам підрізаю дерева, кущі, удобрюю, саджаю травичку, маю маленьку тепличку. І душа відпочиває. Як би мені не було важко через якусь проблему, після того як я піду собі попрацюю у саду, подивлюся, як дерево цвіте, яблуко досягає, пограюся із собакою, відразу стає легше, душа і тіло відпочивають. Але найбільша для мене радість на сьогодні — це, звичайно ж, мої онуки.

— *Ви людина щаслива? Що для Вас щастя? Якоюсь чин, що щастя — це коли чогось не вистачає. А як для Вас?*

— Буває, уранці прокинешся — і думаєш над цим питанням. Звичайно, є багато умов, за яких я став би щасливим. Думаю, що вже я щасливий, тому що в мене дуже хороша сім'я, хороші діти, є двоє онуків, дасть Бог, буде більше, є чудова дружина, живий ще мій батько. А ще є гарне розуміння і співпраця з колективом, який на заводі для мене як друга сім'я. Якби зараз мене повернути в ті часи, звідки, як Ви цікавилися, я починав, і спитати, чого хочу досягти, то, я думаю, задумів було б значно менше порівняно з тим, чого я на сьогодні вже досяг.

— *Андрію Павловичу, дуже дякую за щирі та відверті розмови. На мою думку, Ваш досвід дає приклад молодим людям, як знайти себе в нинішньому складному житті, у непростих ринкових умовах жорсткої конкуренції. А Вам та всій Вашій родині — і вдома, і на роботі — чудових почуттів та задоволення від життя, яке проживаєте.*

В.Н. Кривошей, к.х.н.

